

Η μάχη με τον πονηρό και οι καλοί λογισμοί (Όσιος Παΐσιος Αγιορείτης)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

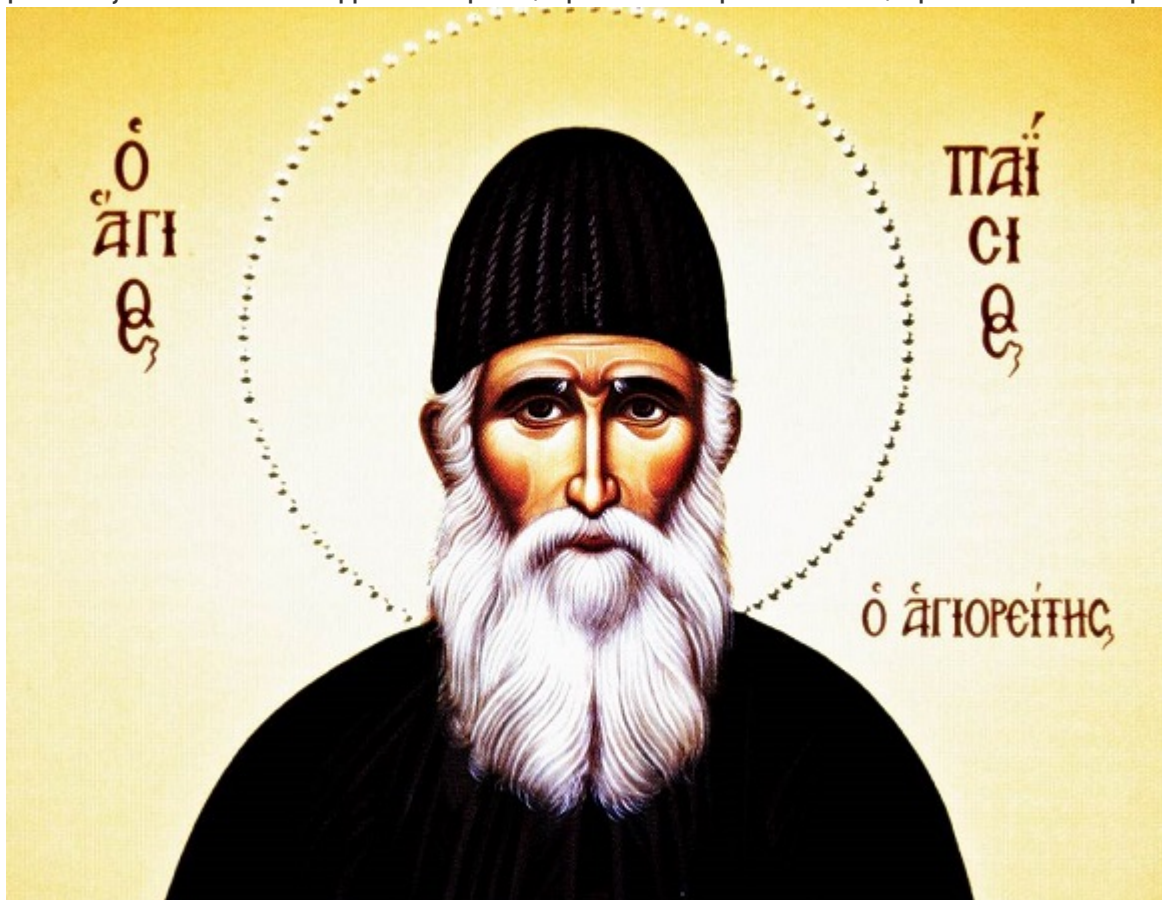
image not found or type unknown

4 Ιανουαρίου 1989

Τόσα χρόνια πέρασαν και ο διάβολος δεν μετανόησε! Χειρότερος γίνεται. Προσπαθεί τώρα να πάρει όλο τον κόσμο με το μέρος του. Σου λέει ο Θεός είναι εύσπλαγχνος. Θα λυπηθεί στο τέλος τον κόσμο Του και έτσι θα με πάρει και μένα το σχέδιο! Όταν ήμουν στο κελί του παπα-Τύχωνα, λυπήθηκα το Διάβολο. Άγγελος ήταν και που κατήντησε το πλάσμα του Θεού, σκεφτόμουν. Με πήραν τα δάκρυα και έπεσα στη γή και προσευχόμουν γι' αυτόν. Και όπως είχα το κεφάλι μου στο χώμα, κάνω έτσι στο πλάϊ και τον βλέπω δίπλα μου, φανερά δηλαδή, να με μουντζώνει. Ένα άγριο κεφάλι, με κάτι ρουθούνια, με κάτι σουβλερά δόντια,

ευχόμουν γι'
ταλάβω την

Και

ο

Ιούδας το ίδιο έκανε. Ήξερε ότι ο Χριστός θα ελευθερώσει τους πεθαμένους από τον Άδη. Σου λέει, θα πάω και γώ πριν, να με πάρη και μένα μαζί Του.

— Δηλαδή, γέροντα, και αυτός τη σωτηρία του γύρευε;

— Είναι τρόπος αυτός, βρέ παιδί μου; Αντί να πάει να ζητήσει συγγνώμη από τον Χριστό, πάλι πονηρά πήγαινε. Και να δείς η ευσπλαγχνία του Θεού λύγισε τη συκιά και ακούμπησαν τα πόδια, για να μην ακουμπάνε κάτω και τινάζοταν. Όλα αυτά για να μην πάει να πεί ένα συγχώρεσε. Πά-πά-πά, ναί βρέ παιδί μου...

Να τώρα που μιλάμε μαζί, δέχεσαι μια επίδραση πνευματική ας πούμε, έτσι και όταν είναι κοντά ο διάβολος σε επηρεάζει άσχημα. Κουβέντες με τον Διάβολο θ' ανοίγουμε; Μια μπουκιά θα σε κάνει ο Διάβολος. Να μην είσαι χαλαρός και τον αφήνεις να μπαίνει στον νού σου, να τον διώχνεις, εσύ χρησιμοποιείς το 30% από το νού σου, να τον χρησιμοποιήσεις όλον. Να μην είσαι χαλαρός, να το πάρεις στα σοβαρά το πράγμα. Όταν έφυγαν οι Ιταλοί, άφησαν πίσω τους, λοφίσκους από χειροβομβίδες, πυρομαχικά, μπαρούτι. Πήγε ο κόσμος, πήρε τις σκηνές, γιατί τάχαν μέσα σε σκηνές. Ήταν κάτι χειροβομβίδες εμπρηστικές, με χρώματα, σαν παιχνίδια. Πήγαιναν οι γυναίκες τις βάζαν στις ποδιές, τις παίρναν. Σκοτώθηκε πολύς κόσμος τότε· πολλά παιδάκια. Έβλεπες, 3 χρονών παιδάκι, τούλεγες ΜΗ αυτό! κακό, ΜΠΟΥΜ θα σε τινάξει και άκουγε. Δεν το πείραζε. Εσύ δεν καταλαβαίνεις; Παιχνίδια με τον διάβολο θα κάνουμε; Πειράματα;

* * *

26 Ιανουαρίου 1989

Στους σημερινούς ανθρώπους ό,τι θέλεις βρίσκεις, μόνο καλούς λογισμούς δεν βρίσκεις. Όσο πάει και σπανίζουν.

— Παλιά δεν ήταν έτσι γέροντα;

— Όχι. Παλιά οι άνθρωποι είχαν απλότητα. Στο χωριό μιλούσες σε ανθρώπους 18-20 χρονών και κοκκίνιζαν τα παλικάρια. Ήταν απλοί οι άνθρωποι, αφού να φαντασθείτε όταν πρωτόρθε το λεωφορείο στο χωριό, στρώσαν κουβέρτες να περάσει, κόβαν τις τρυφερές κορυφές από τα καλαμπόκια και του τα φέρναν. Κάναν μεγάλη χαρά.

— Καλά, γέροντα, ήρθαν να το ταΐσουν;

— Ναί, ναί! Ακόμα λίγο παραπάνω απλότητα νάχαν και... θα τότερωγε το αυτοκίνητο.

Στην αρχή οι λογισμοί είναι ανάκατοι, καλοί και κακοί. Άλλος έχει 70% κακούς, άλλος έχει 20%. Μετά προσπαθεί κανείς και βάζει καλούς λογισμούς και έχει όλο καλούς λογισμούς. Και αυτό σαρκικό είναι. Μετά δημιουργείται ένα κενό στο νού. Δεν έχει λογισμούς, τίποτα! Ούτε καλούς ούτε κακούς και μετά έρχεται ο θείος φωτισμός. Τότε δεν έχει ανάγκη κανείς τη λογική για να καταλαβαίνει τους ανθρώπους, αλλά βλέπει τι έχουν στην καρδιά τους με θεϊκό τρόπο.

Παλιά όταν ήμουν στο άλλο το κελλί (παπα-Τύχωνα) ήρθε ένας και ήταν αριστούχος θεολόγος, και μου έλεγε να τον πάρω υποτακτικό. Όχι του λέω δεν παίρνω υποτακτικό, επέμενε... βρέ δεν παίρνω υποτακτικό... επέμενε. Στο τέλος του λέω. Να σου πώ κάτι; του λέω.

—Τι;

— Και νάπαιρνα υποτακτικό, εσένα δεν σέπαιρνα! Γιατί μου λέει; Γιατί βάζεις όλο κακούς λογισμούς! Έτσι θα βλέπεις τα πάθη μου, κανένα στραβό, να θα λες, θα κατακρίνεις και δεν θα ωφελείσαι, αλλά και από τις αρετές μου, γιατί σαν καλόγερος τόσα χρόνια, μπορεί νάχω αποκτήσει καμμιά αρετή, ούτε από αυτές θα ωφελείσαι γιατί θα τις παίρνεις ανάποδα. Τι να σου κάνω 'γώ μετά. Δεν μπορείς να ωφεληθείς. Πήγε μετά έγινε αλλού καλόγερος. Τους τάραξε μετά όλους, ό,τι στραβό είχαν ή νόμιζε ότι είχαν τους το χτυπούσε. Είχε και δυνατή πέννα, συνέχεια έγραφε, δεν άφηνε κανένα ήσυχο. Έστειλα μια φορά κάποιον να του πεί: Καλά δεν βάζεις στο νού σου ότι μπορεί, υπάρχει πιθανότητα, να μην είναι έτσι τα πράγματα; Μπορεί να πέφτεις έξω! Τι απαντάει!

Δεν πειράζει, λέει, τους ταπεινώνω όλους! μ' αυτόν τον τρόπο. Πώ, πώ!! Μετά απ' αυτό έστειλα να του πουν. Τότε ο Διοκλητιανός (Ρωμαίος Αυτοκράτορας που κίνησε διωγμούς κατά των Χριστιανών) είναι μεγαλύτερος Άγιος από σένα· όχι μόνο τους ταπεινώνει, αλλά και τους έσφαζε και τους έστελνε μάρτυρες στον Παράδεισο!!! Χαμένα πράγματα...

Να δεις πως το πάει ο Διάβολος. Στην αρχή σε βάζει να κρίνεις τους ανθρώπους, μετά τον γέροντά σου, μετά τους νεώτερους Αγίους. Π.χ. ο Άγιος Νικόδημος, ούτε θαύματα έκανε, ούτε μυρόβλυσε, τι Άγιος ήτανε; Ο Άγιος Νεκτάριος είπε αυτό, και κάποιος γράφει ένα περιστατικό έτσι, και δουλεύει ο λογισμός, μετά τους παλαιούς Αγίους και στο τέλος αρχίζει κανείς να κρίνει και τον Θεό!

— Έλα, βρέ γέροντα! Πώ, πώ!

— Ναί, ναί ήρθε κάποιος εδώ και μούλεγε «κατά την γνώμη μου, αυτό ο Θεός δεν τόκανε καλό».

(Γελάσαμε πολύ...)

— Ναί, μέχρι εκεί φτάνει κανείς.

— Καλά αυτό είναι ανοησία, χαζομάρα, δεν το καταλαβαίνει;